אין שטראָם פון לעבן

שפאנענדער האמאן פון דעם אידישן לעבן איז אסטריפע פון דר. ל. ב—ן

(פארטועצונג)

— און אזא שטארקער ווילן ! — האט ער אונטערגעכאפט און דערנאך צוגע־לייגט : — דו האסט דאך מיר ליב, רוי־טי !

זי האט א שאָק געטאן מיט איר קאפ: — ניין.

ער האט זיך אויפגעהויבן.

— רוטי, איך וויים דאך, אז דו האסט מיך ליב. זאג דאס מיר. איך ווייל עס פון דיינע ליפן הערן.

— דושאו, איך ווייל דיר קיין לוגן ניט זאגן . . .

— דו זאגסט ניט דעם אמת, רוטי ! איך בעט דיך. איך ווייל עס הערן פון דיר. אלע ערא־ונערונג ווייל איך עס האבן, וואס וועט אפשר מיין עלטע לעבן וואוערש־מען . . .

זי האט א ווייע געשווינגן און געקוקט אויף אים מיט רחמנות. דאן האט זי גע־זאגט :

— דושאו, פאר צו ענין, און איך — נאך פארין . . .

ער האט זיך א כאפ געטאן :

— איז דאס א דערקלערונג אז דו ליבסט מיך, נאר עני שטייט צוויישן אונז ?

רוטי האט דעם קאפ ארונטערגעלאזן און זי האט געענטפערט :

— איך ליב דיר ניט דושאו. און ווען איך וואלט דיר אפילו יא געליבט, וואלט דיר. אלם ערא־ונערונג ווייל איך עס האבן, וואס וועט אפשר מיין עלטע לעבן וואוערש־מען . . .

זי האט א ווייע געשווינגן און געקוקט אויף אים מיט רחמנות. דאן האט זי גע־זאגט :

— דושאו, פאר צו ענין, און איך — נאך פארין . . .

ער האט זיך א כאפ געטאן :

— איז דאס א דערקלערונג אז דו ליבסט מיך, נאר עני שטייט צוויישן אונז ?

רוטי האט דעם קאפ ארונטערגעלאזן און זי האט געענטפערט :

— איך ליב דיר ניט דושאו. און ווען איך וואלט דיר אפילו יא געליבט, וואלט דיר